

Widowisko śpiewno-taneczne

Aszach Tokajew „Konkurenci” prze-
kład J. Minkiewicza i J. Prutkow-
skiego, muzyka St. Dzięgielew-
skiego, teksty piosenek Madziń-
skiego w P. Teatrze Nowym.

TEATR Nowy obchodzi obecnie
5-lecie swego istnienia. W cią-
gu tych lat przechodził najroz-
maitsze koleje i wyraźnie wahania
repertuarowe. Obecnie zamierza
nawiązać do swych początków
sprzed pięciu lat, gdy rodził się
jako scena komediowo-muzyczna.

Wybór „Konkurentów” Tokaje-
wa, a zwłaszcza sposób ich insce-
nizacji też wskazuje na to, że te-
atr przestawił się na scenę dla
widowisk muzyczno-tanecznych.
Niewątpliwie rodzaj ten słabo re-
prezentowany w naszych licznych
teatrach stolicy, jest bardzo pożą-
dany, ale trzeba przyznać, że nie
łatwy do osiągnięcia ze względu,
na poważne braki repertuarowe w

tej dziedzinie (nie możemy się po-
chwalić dotychczas ani jedną praw-
dziwie dobrą rodzimą komedią mu-
zyczną naszych czasów).

Nie znam, niestety, oryginału
komedii Tokajewa i trudno mi
jest wobec tego ustalić, jak dale-
ko posunęło się opracowanie dra-
maturgiczne Janusza Warneckiego.
Na scenie Teatru Nowego ujrze-
liśmy widowisko, którego akcja i
dialogi są pewnego rodzaju pre-
tekstem do wesołych i sentymental-
nych piosenek solowych i chó-
ralnych i do tańców

INSCENIZACJA I REŻYSERIA

ZARÓWNO inscenizacja, jak re-
żyseria Warneckiego, a także
dekoracje Hawrykiewicza i kostiumy
Olgi Imbierowicz dążyły do
utrzymania zawartego w oryginalne
kolorytu kaukaskiego tej sztuki,
której akcja rozgrywa się w ma-
lowniczo położonym u stóp groź-
nych gór, kolchozie.

Tytuł tej sztuki uzasadnił autor
podwójnie. Są tu konkurencyjne
dwie brygady wiejskie, walczące
o sztandar przodownictwa, są też
konkurenci do ręki ślicznej i pra-
cowitej Madinat, kierowniczkii jed-
nej z dwu brygad. Wokół tej pod-
wójnej akcji toczy się śpiewno-
taneczny nurt widowiska.

AKTORZY

REŻYSER Warnecki usiłował
siłownie rozświetlić widowisko
humorem. Głównym przedstawicie-
lem tego humoru był świetny nasz
komik Ludwik Sempoliński w roli
Uari. Tak się zdarzyło, że widzia-
łam to widowisko na jednym z
późniejszych spektakli i miałam
okazję słyszeć huraganowe wprost
wybuchy śmiechu, jakie wzbudzał
na widowni wypełnionej w trzech
czwartych młodzieżą komizm roli
w wykonaniu Sempolińskiego. Nie
wchodzę tu w takie subtelności,
jak ta, czy Sempoliński był reali-
stycznym czerkiesem, czy też ko-
mizm jego wykonania można by z
równym powodzeniem dostosować
do innego kolorytu lokalnego, a
nawet do innej epoki, ale muszę
stwierdzić, że fruwał wprost po
scenie, śpiewał piosenki nad wy-
raz komicznie, tańczył z tempera-
mentem.

Cała zresztą scena niemal usta-
wicznie fruwała w tańcu, mienila
się barwami, śpiewała i śmiała
się. Może lepiej by było, gdyby
chwilami mniej się śmiano na sce-
nie (tyczy to przede wszystkim
sceny otwierającej sztukę), ale po-
nieważ na widowni też się śmia-
no, więc i to można ostatecznie
wybaczyć.

Gra wykonawców, mimo wyraź-
nych wysiłków reżysera nie była
równa. Doskonałemu Sempolińskie-
mu nie dorównywała na przykład
wykonawczyni czołowej roli Hele-
na Makowska. Do roli Madinat
predystynuje ją z pewnością jej
śliczna uroda, ale powinna popra-
cować nad sobą, by przy śpiewa-
niu sentymentalnych piosenek nie
patrzała „tzwym okiem tęsknie
w dal”, bo to z pewnością nie wy-
woła wzruszenia wśród widzów.

Z innych wykonawców ładnie
śpiewała Krystyna Sznerrówna
(Nina), sympatycznie wyglądały
i ruszały się Helena Bortnowska
(Mari), Janina Szulcówna (Mura-
di), a zwłaszcza Urszula Hałaciń-
ska jako zakochana w Uarim
Safi.

Starsze pokolenie mieszkank
wioski reprezentowały Janina War-
necka jako pogodna uśmiechnięta
Dego, matka Madinat, Helena Żmi-
chorowska, której jako ciotce Ma-
dinat przypada w udziale nie-
wdzięczna rola plaksy (wywiązała
się z niej po bohaterku) oraz
Hanna Parysiewicz i Hanna Ru-
nowiecka jako usługne sąsiadki.

Młodych chłopów wioski grali
Józef Wojtan (miły Kazi), kupca
Gugę trochę szarżujący Friedmann,
zabawny Mularczyk w roli bitego
swata, Feliks Szczepański jako za-
bójczo przystojny bumelant, sym-
patyczny Zaurbek w dyskretnym
wykonaniu Tadenaza, Samozł. Wo-

łyńczyk w roli ojca Madinat Cha-
bosa.

Widowisko zakończyły weselne
tańce kaukaskie w układzie Witol-
da Borkowskiego, który wykonał
też oszałamiający taniec solowy.
Karolina Beylin

Ludwik Sempoliński jako Uari

Krystyna Sznerrówna Helena Makowska
jako Nina jako Madinat